

отъ Регенството, Вия претендирахте само за Нишъ, а за Нишавско никога дума не сте казвали, че е сърбско а сте го припознавали за българско.

Това сж историческитѣ данни за Пиротско или Нишавско. Нека сега видимъ говорътъ, езикътъ. Слушайте:

„Имало іеджн дугъерин па си имал іедну много убаву жену, толко убава, дѣка у тиѧ град нема по убава. У тия сушти градъ имало іеджнъ много богат човек; он не можѧ да си наіде спроти нѣга прилику некоіу девоікѣу, та сакал да узне на тога дунгъерина женуту. Дунгъеринѧт си не давалъ женуту и богатиѧт, како по силѧ дал га на судъ“. [Сбм. V, 193]

Ето такъвъ езикъ говорѧтъ селенитѣ въ Пиротско, Враньско, Лѣсковско и Паланско, па ако можемъ да вѣрваме ва нѣкои и въ Нишко.

Тоя езикъ сърбско ли е е?

Ако прѣминемъ къмъ чувствата на самото население, достатъчно ще бжде, ако посочимъ тоя примѣръ. Цари-бродъ въ турско врѣме беше едно село; послѣ Руско-турската война и послѣ Берлинскиятъ договоръ, когато стана извѣстно, че Пиротско остава въ Сърбия, това селце порастна и стана градъ. Отъ кждѣ е Ц-бродското днешно население. Попитайте, когото щете, и всѣки ще ви отговори, че е отъ Пиротъ. Защо тия Пиротски граждани се изселихъ изъ своето родно мѣсто! Нали защото е сърбско и защото милѣе за Сърбия?

Да споминямъ ли скръбнитѣ случки, повторани всѣки денъ, съ населението въ Пиротъ и Пиротско, което се прѣслѣдва отъ сърбскитѣ власти за своитѣ български чувства? Това ще бжде излишно.

Ето що имяхъ да кажѧ по тоя въпросъ. Казахъ вуичко, що ми диктуваше голѣмата любовъ къмъ Българското отечество, и къмъ сърбскиятъ народъ; всичко, що ми диктуваше нашата — сърбска и българска — еднаква сждба и нашето братство. Говорихъ откровенно, отъ сърдце, защото мислѣхъ и мислѣхъ, че това се изисква отъ голѣмата важностъ на въпроса. Нека всѣки братъ сърбинъ прочете внимателно всѣки редъ